

Verhaal van de Maand Juni 2010

In een tijd dat vriendschappen tussen verschillende soorten niet ongewoon was slo ten een mens en een olifant vriendschap.

Toen op zekere dag een zwaar onweer losbrak ging de olifant naar zijn vriend, die een kleine hut bewoonde aan de rand van het woud, en zei tot hem: "M'n goede, beste man,

mag ik alsjeblieft mijn snuit in je hut steken om hem te beschermen tegen deze verschrikkelijke stortbui?"

De man die zag hoe ongelukkig zijn vriend er aan toe was antwoordde: "Beste, brave olifant, mijn hut is erg klein, maar er is plaats genoeg voor jouw snuit en mij. Steek je snuit maar voorzichtig naar binnen." De olifant dankte zijn vriend met de woorden: "Je hebt mij een weldaad bewezen en eens zal ik je vriendelijkheid beantwoorden."

Maar wat gebeurde er toen? Zodra de olifant zijn snuit binnen de hut had, duwde hij langzaam ook zijn kop naar binnen, slingerde de man naar buiten in de regen, maakte het zich toen gemakkelijk in diens hut en zei: "Beste, brave vriend, jouw huid is dikker dan de mijne en aangezien er niet voldoende plaats is voor ons beiden kun jij je wel veroorloven in de regen te blijven terwijl ik mijn tere huid tegen de hagel bescherm."

Toen de man besepte wat zijn vriend hem had aangedaan begon hij zo hard te foeteren dat de dieren in het nabije woud op

het lawaai kwamen aanlopen om te zien wat er aan de hand was. Zij drongen allemaal om hen heen om te luisteren naar de hooglopende ruzie tussen de man en zijn vriend de olifant. Temidden van deze verwarring kwam luid brullend de leeuw aanlopen en zei op luide toon: "Weten jullie allemaal niet dat ik de koning ben van de wildernis? Hoe durft er iemand de vrede van mijn koninkrijk te verstoren?"

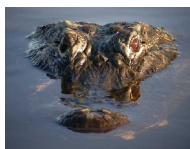
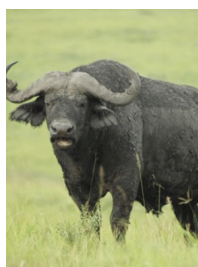
De olifant, die een der hoge ministers was in het koninkrijk der wildernis, hoorde het en zei op kalmerende toon: "Heer, er is geen sprake van versterking van de vrede in uw koninkrijk. Ik heb slechts een kleine uiteenzetting met mijn vriend hier over het bezit van deze hut waarin ik, zoals u ziet, mij bevindt." De leeuw, die 'vrede en rust' in zijn koninkrijk wenste, antwoordde plechtstatig: "Ik geef hierbij mijn ministers opdracht een commissie van onderzoek in te stellen die deze kwestie grondig moet onderzoeken en mij dienovereenkomstig verslag zal uitbrengen."

Toen wendde hij zich tot de man en zei: "Jij hebt er goed aan gedaan vriendschap te sluiten met mijn volk en in het bijzonder met de olifant die een van mijn hooggeachte ministers is. Foeter nu

niet langer zo, je hut is nog niet verloren. Wacht tot de zitting van mijn rijkscommissie, dan zal je volop gelegenheid hebben om jouw zaak te bepleiten. Ik ben er zeker van dat je tevreden zal zijn over de bevindingen van de commissie."

De man was zeer in zijn nopjes met de vriendelijke woorden van de koning der wildernis en argeloos wachtte hij tot die gelegenheid zich zou voordoen, in de vaste overtuiging dat zijn hut hem zou worden teruggegeven.

Gehoorzamen aan het bevel van zijn meester begon de olifant, tezamen met de andere ministers, ijverig de commissie van onderzoek samen te stellen. De volgende wildernissoudsten werden aangewezen om zitting te hebben in de commissie: (1) de heer Rinoceros; (2) de heer Buffel; (3) de heer Alligator; (4) zijne excellentie de Vos zal optreden als voorzitter; en (5) de heer Luipaard als secretaris van de commissie. Toen de man van de samenstelling der commissie kennis nam, protesteerde hij daartegen en vroeg of het niet nodig was in de commissie ook een lid op te nemen van zijn kant. Maar hij kreeg te horen dat zo iets onmogelijk was omdat niemand van zijn kant voldoende ontwikkeld was om de ingewikkelde wetgeving van de wildernis te begrijpen. Bovendien was er

niets te vrezen, want de leden van de commissie stonden bekend om hun onpartijdigheid in rechtszaken en zij waren met de beste bedoelingen gekozen om de belangen te behartigen van rassen die minder doelmatig zijn uitgerust met tanden en klauwen en dat hij er van verzekerd kon zijn dat zij de kwestie met de grootste zorg zouden onderzoeken en een onpartijdig verslag zouden uitbrengen.

De commissie hield zitting om de getuigen

te horen. De hoogwelgeboren heer Olifant werd het eerst opgeroepen. Hij trad met een air van gewicht naar voren, wreef zich de slag tanden met een jonge boom waarvoor mevrouw Olifant gezorgd had en zei op een toon die geen tegenspraak duldde: "Heren van de wildernis, het heeft geen zin dat ik uw kostbare tijd verspil met een relaas dat u allen ongetwijfeld bekend is. Ik heb het steeds als mijn plicht beschouwd de belangen van mijn vrienden te behartigen en dit schijnt misverstand te hebben gewekt tussen mijzelf en mijn vriend hier. Hij nodigde mij binnen om te voorkomen dat zijn hut door de zware storm zou worden weggevaagd. Aangezien de storm daar reeds vrij spel had doordat er nog ruimte over was, leek het mij noodzakelijk, in mijn vriend's eigen belang de ongebruikte ruimte op meer economische wijze te besteden door er zelf in te gaan zitten; een plicht waarvan ieder van u zich in gelijke omstandigheden ongetwijfeld met gelijke bereidheid zou hebben gekwetend."

Na het aanhoren van de afdoende getuigenverklaring van zijn excellentie Olifant riep de commissie de heer Hyena en andere wildernissoudsten op die allen ondersteunden wat de heer Oli-

fant had verklaard. Toen riepen zij de man die zijn eigen lezing van de twist begon te geven. Maar de commissie viel hem in de rede met de woorden: "Beste man, beperk je alsjeblieft tot de kern van de zaak. Wij hebben de kwestie nu reeds van verschillende onafhankelijke bronnen toegelicht gezien; wij verlangen niet anders dan dat je ons vertelt of de ongebruikte ruimte in je hut reeds door iemand anders was bezet voordat de heer Olifant daar zijn positie innam?"

De man begon te zeggen: "Nee, maar..." - Doch op dat moment verklaarde de commissie dat zij nu voldoende getuigenverklaringen had aangehoord van beide par-

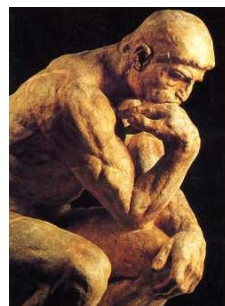
tijen en dat zij zich nu terugtrok om haar beslissing in overweging te nemen. Na een kostelijk maal dat hun werd aangeboden door zijne excellentie minister Olifant, kwamen zij tot een beslissing en gaven de volgende verklaring uit: "Naar onze mening is deze twist ontstaan door een betreurenswaardig misverstand dat zijn oorzaak vindt in het feit dat jij er achterlijke denkbeelden op na houdt. Wij zijn van oordeel dat de heer Olifant zich naar eer en geweten heeft gekweten van zijn heilige plicht jouw belangen te behartigen. Aangezien het duidelijk voor je eigen bestwil is dat de ruimte zo economisch mogelijk wordt gebruikt en jij zelf nog niet die mate van expansie hebt bereikt welke je in staat zou stellen ze in te nemen, achten wij het noodzakelijk dat het tussen beide partijen tot een schikking komt. De heer Olifant zal ook in het vervolg jouw hut bezet houden, maar wij geven jou de toestemming uit te zien naar een plek waar je een andere hut kan bouwen, die meer in overeenstemming is met jouw behoeften en wij zullen er op toezien dat je goed beschermd bent."

Aangezien hem geen andere keus stond en hij bang was dat zijn weigering hem zou overleveren aan de tanden en klauwen van de leden van de commissie, ging de man op hun voorstel in. Maar nauwelijks had hij een nieuwe hut gebouwd of de heer Rinoceros kwam met de hoorns omlaag dreigend op de man af en beval hem zijn hut te verlaten.

Opnieuw werd een koninklijke commissie ingesteld om de zaak te onderzoeken en deze kwam tot dezelfde bevindingen. Deze procedure herhaalde zich tot de heren Buffel, Luipaard, Hyena en alle overigen in nieuwe hutten waren gehuisvest.

Toen nam de man het besluit dat hij er nu eens en voorgoed iets op zou vinden om zich zelf een afdoende bescherming te verschaffen aangezien hij met commissies

van onderzoek niet was gebaat. Hij ging zitten en zei: "Ng'enda thi ndagaga mote-gi," hetgeen letterlijk betekent: "Er wandelt op deze aarde niets rond dat niet tot stilstand kan worden gebracht," of, met andere woorden, je kunt de mensen wel een poosje voor de gek houden, maar niet altijd.

Op zekere morgen, toen de hutten van de heren der wildernis alle wegrotten en bouwvallig werden, ging hij er reeds vroeg op uit om een eindje verder weg een grotere en betere hut te bouwen. Nauwelijks had

de heer Rinoceros dat in de gaten of hij haastte zich naar binnen om echter tot de ontdekking te komen dat de heer Olifant daar reeds in diepe slaap was. Daarop kwam de heer Luipaard door het venster binnen, en de heren Leeuw, Vos en Buffel begaven zich door de deuropeningen naar binnen, terwijl de heer Hyena jankte om een plaatsje in de schaduw en de heer Alligator zich koesterde op het dak.

Onmiddellijk begonnen zij allen elkanders recht om binnen te dringen te betwisten en van twisten kwam het tot vechten en terwijl de grootste verwarring heerste, stak de man de hut in brand waarop deze met de heren der wildernis en al tot de grond toe afbrandde.

Toen ging hij naar huis en zei: "De vrede is duur betaald, maar hij is de kosten waard," en daarna leefde hij lang en gelukkig verder.

*Dit verhaal kan in vele variaties verteld.
Vraag ook eens naar het verhaal van...
Sitube, de paradijsvogel...*

- vrij naar een Afrikaanse legende
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

